

سال نوبر شما فرخنده باد

نوروز یکی از قدیمی ترین اعیاد ایرانیان؛ یادگاریست با قدمت هزاره ها

محققین و مورخین نوشته اند که این عید قرن‌ها قبل از زرتشت وجود داشته است.

فردوسی در شاهنامه خود مینویسد: پس از آنکه جمشید دست بدان را ازیدی و دست بیداد گران را از ظلم کوتاه کرد و آیین زندگی رابه مردم آموخت؛ بر تخت گوه‌ر نشان نشست و دیوان او را از هامون به گردون بردند؛ و مردم به شکرانه این پیروزی؛ یعنی غلبه حق بر ظلم؛ چنین روزی را جشن گرفتند و آن روز را نوروز خواندند.

از آنجاییکه همه چیز ما ایرانیان مبتلا به آفت تازی زده گی است؛ فرهنگ و ادبیات؛ زبان و عادات طرز زندگی؛ آداب و رسوم؛ هنر و معماری؛ حتی خاک کشور ما از این آفت نابود کننده مصون نمانده است؛ لزوماً اغلب مفسرین و محققین اسلامی که بیشتر کارشان سرقت افتخارات اقوام و تعلق دادن آن به اسلام و در صورت عدم امکان؛ خراب کردن آن بوده است!! همین داستان تاریخی را نیز دزدیده و با تحریف آن به سلیمان بن داود منتسب ساخته و نوشته اند: چون سلیمان بن داود انگشتر خود را گم کرد؛ سلطنت از دست او بیرون رفت؛ ولی پس از چهل روز بار دیگر انگشتر خود را یافت و پادشاهی و فرماندهی بدو بازگشت و مرغان برگرد وی جمع شدند و ایرانیان گفتند: نوروز آمد. از آن پس همه ساله مردم اول فروردین ماه را جشن گرفتند و آنکس که دست بیداد گران را کوتاه کرد؛ جمشید نبود و سلیمان بن داود بود.

مفسرین شیعه در جلد چهارم کتاب بحار الانوار؛ ادعا دارند که نوروز روزی است که حضرت ابراهیم علیه بت ها قیام کر؛ و برخی دیگر نیز نوشته اند: پیامبر اسلام در همین روز به پیغمبری مبعوث شد!!

نوروز برای ایرانیان چیزی بالاتر از یک جشن عمومی محسوب میشود. نوروز یک حماسه ملی است. نوروز مظهر پایداری شجاعانه ملت ایران و فرهنگ ایران در برابر شداند روزگاران گذشته و حال است؛ زیرا که ایرانی ها در طول قرون نوروز را از میان آتش و خون عبور داده و بعنوان بیرق قومیت و ملیت استوار نگاه داشته اند.

این چنین نبوده است که ایرانی ها همواره در نوروز شاد باشند و نوروز رابه شادمانی برگذار کنند؛ بلکه فراوان اتفاق افتاده است که ایرانیان با چشم اشگبار به استقبال نوروز رفته اند. ولی نوروز را رها نکرده اند. آیین نوروزی را از یاد نبرده اند.

سنت‌های اصیل نوروز را بجای آورد ه اند و از آن روح اهورائی که در نوروز دمیده شده یاری خواسته اند؛ تا ایران را از بلاها برهاند تا ایرانیان بار دیگر به دوران آسایش و آرامش بازگردند.

هر چند که نام‌لایمات روزگار و دوری از کشورمان بارغم بر دل‌هایمان نشانده است؛ ولی نباید از گرامیداشت نوروز غفلت کنیم؛ چون بزرگترین خصیصه نوروز این است که ما هر کجا و در هر حالتی باشیم؛ بیادمان می‌آورد ایرانی هستیم؛ و نمیتوانیم از مسائل و مصائب مربوط بان فارغ باشیم.

ایرانیاتی که ازید حادثه کشورشان را ترک گفته اند و به سرزمینهای دیگر در چهار گوشه جهان پناه آورده اند؛ باید فرصتی را که نوروز بدست میدهد؛ برای بازیافتن یکد یگرو نزدیک شدن به هم معتتم شمارند. همدیگر را دریابیم و از همدردی نسبت به هم مضایقه نکنیم.

رهائی کشور من و تو از رنج بزرگی که بر آن از سوی ناپاکان داخلی و خارجی تحمیل شده است؛ جز با همفکری و همکاری و همدوستی و همگامی عمومی میسر نخواهد شد. دلها را صفا دهیم و با روح پاک و روحیه بهتر؛ قدم در سال نو بگذاریم و آرزو کنیم که نوروز ۱۳۸۳ برای ایران و ایرانی مبشر روزگاری نو باشد.